Ucenicia, o chemare pe care mulți nu o cunosc

Cuvântul „ucenic” aproape a dispărut din vorbirea creștinilor de astăzi. Ne numim credincioși, pocăiți, membri ai unei biserici, dar rar spune cineva despre sine: „Sunt ucenicul Domnului Isus.” Mai mult, cine vorbește astăzi despre ucenicie stârnește adesea neîncredere. Este privit ca unul care aduce o învățătură nouă, ba chiar e bănuit de erezie. Și totuși, Domnul Isus a pus acest cuvânt în centrul poruncii Sale: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile… și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:19–20). Nu „faceți membri”, ci „faceți ucenici”.

Ce înseamnă să fii ucenic

În unele traduceri ale Bibliei apare cuvântul „discipol”. Dicționarul explicativ al limbii române definește discipolul ca „persoană care primește învățătura de la un maestru”, o adoptă și o continuă. Discipolul își însușește întreaga învățătură a maestrului, trăiește după ea și o duce mai departe.

Domnul Isus dă aceeași definiție: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei” (Ioan 8:31). A fi ucenicul lui Hristos înseamnă a-L urma în totul, a trăi asemenea Învățătorului și a-I duce învățătura mai departe.

Ucenici, nu doar membri

În Biserica primară, cei care primeau Cuvântul nu deveneau doar membri, ci ucenici: „la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete” (Faptele apostolilor 2:41). Numele pe care îl purtăm le-a fost dat lor: „Pentru întâia dată, ucenicilor li s-a dat numele de creștini” (Faptele apostolilor 11:26). Creștinii erau ucenici. Nu existau ucenici și, alături de ei, simpli credincioși. Ucenicia nu este clasa de elită a vieții creștine; este viața creștină însăși.

Astăzi, a fi membru cere doar prezență și câteva practici. A fi ucenic cere viața întreagă: „Oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:27). Ucenicia este un legământ de ascultare, nu un curs opțional.

Biserica primară și ținta ei

Biserica primară știa limpede care este ținta: asemănarea cu Hristos. De aceea, pe oriunde mergeau, apostolii nu adunau simpli aderenți, ci făceau ucenici ai lui Hristos. La Ierusalim, „numărul ucenicilor se înmulțea mult” (Faptele apostolilor 6:7). Pavel și Barnaba, după ce au propovăduit Evanghelia în Derbe, „au făcut un mare număr de ucenici”, apoi s-au întors prin cetățile prin care trecuseră și „întăreau sufletele ucenicilor, îi îndemnau să stăruiască în credință” (Faptele apostolilor 14:21–22). La Efes, Pavel i-a despărțit pe ucenici și îi învăța „în fiecare zi” (Faptele apostolilor 19:9).

Această ucenicie nu avea o țintă vagă. Pavel le scria galatenilor că simte iarăși „durerile nașterii până ce va lua chip Hristos în voi” (Galateni 4:19) și lucra cu toată puterea „ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus” (Coloseni 1:28). Corintenilor le spunea: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Corinteni 11:1). Ucenicul învăța de la cel care, la rândul lui, Îl urma pe Hristos, iar drumul ducea mereu la același chip: al Învățătorului.

Roada se vedea. Când mai-marii iudeilor au văzut îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, oameni necărturari și de rând, „au priceput că fuseseră cu Isus” (Faptele apostolilor 4:13). Asemănarea cu Învățătorul era semnul după care erau cunoscuți ucenicii. De aceea au putut purta numele de „creștini”: în viața lor se vedea Hristos.

Anabaptiștii: aceeași țintă, același preț

Aceeași țintă a reapărut în secolul al XVI-lea, în mișcarea de trezire a anabaptiștilor. În anii în care Reforma îi chema pe oameni la credința în iertarea prin har, ei au înțeles că a crede în Hristos înseamnă a-L urma în viața de zi cu zi. Unul dintre ei, Hans Denck, spunea: „Nimeni nu-L poate cunoaște cu adevărat pe Hristos dacă nu-L urmează în viață.” Urmarea lui Hristos, ucenicia, a stat în centrul credinței lor: un legământ de ascultare, o adunare formată din ucenici și o viață trăită după învățăturile Domnului.

Pentru această viziune au plătit cu viața. Au fost prigoniți de autoritățile catolice, dar și de cele ale Reformei. În Zürich, orașul lui Zwingli, Felix Manz a fost înecat în râul Limmat în 1527, iar în același an Michael Sattler a fost ars pe rug de autoritățile catolice. Luther a semnat în 1531 un memoriu care susținea pedeapsa cu moartea pentru ei, iar Calvin i-a combătut cu asprime în scrierile sale. Mii de anabaptiști au murit ca martiri, înecați, arși pe rug sau decapitați. În vremea Reformei, ei au fost mișcarea care a pus cel mai limpede ucenicia în centrul credinței și au plătit pentru ea prețul cel mai mare. Prin viața și moartea lor au arătat că ucenicia nu este o învățătură nouă și nici o erezie, ci chemarea veche a Domnului, care i-a avertizat pe ai Săi: „Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni” (Ioan 15:20).

Mijlocul prin care devenim asemenea lui Hristos

De ce s-a pierdut ucenicia? Pentru că s-a pierdut din vedere planul lui Dumnezeu. Scriptura îl spune limpede: Dumnezeu i-a „hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8:29). Când mântuirea e redusă la iertare, ucenicia pare de prisos. Dacă Dumnezeu vrea să mă facă asemenea lui Hristos, atunci trebuie să învăț de la Hristos; iar a învăța de la Hristos înseamnă a fi ucenicul Lui.

Așa cum studentul la medicină se lasă învățat și corectat ca să ajungă medic, ucenicul se lasă învățat de Hristos și modelat de Duhul Sfânt, ca să fie schimbat „în același chip al Lui, din slavă în slavă” (2 Corinteni 3:18). Domnul a spus: „Orice ucenic desăvârșit va fi ca învățătorul lui” (Luca 6:40). Aceasta este diploma școlii lui Hristos: „starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:13).

Fără ucenicie nu ajungem la asemănarea cu El: o naștere din nou fără ucenicie rămâne un început fără continuare, ca un copil care nu mai crește.

Întoarcerea la chemarea uitată

Este timpul să redăm cuvântului „ucenic" sensul pe care i l-a dat Domnul. „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus" (1 Ioan 2:6).

De aceea, fiecare dintre noi trebuie să se întrebe cu sinceritate: sunt eu un ucenic al Domnului Isus, care Îl urmează în totul, sau doar un membru de adunare care Îl admiră de departe? Chemarea Lui rămâne aceeași: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre" (Matei 11:29).

Dacă dorești să înțelegi mai bine această chemare, citește broșura „Ucenicia – Mijloc pentru atingerea țintei lui Dumnezeu". Vei afla din ea cum se naște ucenicul, cum suntem chemați să trăim cum a trăit Învățătorul, care sunt materiile școlii lui Hristos și cum arată viața de zi cu zi a ucenicului.

O cercetare în lumina Scripturii

Dacă ai ajuns pe site-ul Cuvânt Curat, află că acesta este rostul lui: să-l ajute pe cel care dorește cu adevărat să se cerceteze în lumina Scripturii nemodificate. Este în joc lucrul cel mai de preț pe care îl putem avea, viața veșnică. Domnul a legat-o de ucenicie. După ce a spus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze", a adăugat: „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?" (Matei 16:24, 26). Viața veșnică nu poate fi cumpărată cu nimic, iar drumul spre ea trece prin școala lui Hristos.

Astăzi, mai mult ca oricând, este nevoie de această cercetare. Numeroase învățături, tradiții și interpretări omenești s-au amestecat cu mesajul Scripturii, iar una dintre urmări este chiar pierderea uceniciei: Evanghelia a fost redusă la iertare, iar ucenicii au devenit membri. Avertismentul lui Pavel rămâne actual: „Căci noi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu, cum fac cei mai mulți; ci vorbim cu inimă curată, din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos" (2 Corinteni 2:17). Dacă încă din vremea apostolilor cei mai mulți stricau Cuvântul, cu atât mai atent trebuie cercetate astăzi toate învățăturile, inclusiv cele despre ucenicie. Să facem ca bereenii, care „cercetau Scripturile în fiecare zi" (Faptele apostolilor 17:11).

Dacă dorești să fii ucenic al Domnului Isus, nu doar membru al unei adunări, poate te întrebi de la cine să înveți. Astăzi fiecare grupare își are învățătorii ei, regulile ei și conducătorii ei, iar cel care caută sincer se pierde ușor printre ei. Scriptura ne readuce la temelie: „pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl... și un singur Domn: Isus Hristos" (1 Corinteni 8:6). În Alba Iulia organizăm periodic întâlniri de trezire a inimii, unde învățăm împreună ce înseamnă cu adevărat să fim ucenicii Lui și să trăim cum a trăit El. Dacă dorești să participi, ia legătura cu noi la telefon 0744 574 711 sau la adresa contact@cuvantcurat.ro.

Sursa: *Ucenicia, o chemare pe care mulți nu o cunosc* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/articole/ucenicia-o-chemare